

Johannes: 4 5-14

Lieve mensen,

De Oortfontein trekt veel bekijks. Sinds een paar dagen zitten mensen met het mooie weer op een van de vier bankjes... Deze fontein is niet alleen mooi, maar ook bijzonder, vanwege zijn wolk. Die wolk heeft wel een probleem, ze waait met alle winden mee.

De God van de Bijbel verschijnt soms ook in een wolk... maar die waait niet met alle winden mee, vanuit die wolk wijst God de weg...

Het gaat vanmorgen niet over de wolk, maar over de bron. De monnik die bezoek kreeg, leert ons iets heel belangrijks. Door stilte en meditatie ontdekken we, dat in onszelf ook een bron zit. Die bron is een naam voor de levensbron die in ons opwelt. Ieder mens heeft die bron in zich. Alleen niet iedereen leeft vanuit die bron. Uit welke bron drinkt u? En wat doet dat met u?

Er zijn vele bronnen waaruit we kunnen putten. Sinds internet zijn er ook ontelbare nieuwe bronnen bij gekomen waaruit we kunnen putten. De grote vraag is, wat doen die bronnen met ons, wat geven ze ons, doen ze ons goed of richten ze

soms schade aan? Raakt u bezield, geïnspireerd, of uitgeput en leeg?

Jezus zit bij de bron, en intussen is hij zelf die bron. Door hem en uit hem stroomt eeuwig leven. Maar Jezus is zelf ook mens die wat wij noemen moet opladen, herbronnen, uitrusten. Er staat dat het ongeveer het zesde uur is. Het zevende uur komt eraan, dat is het moment van tot rust komen en teruggaan naar de bron, dat is de sabbat. Ik heb gewerkt en gehandeld. Nu ben ik stil, kom ik tot rust, zwijg ik, luister ik, en probeer net als de monnik in verbinding te zijn met de bron die in mij stroomt. Zo dat het rustig en stil in ons wordt en wij weer onszelf worden en zien.

Als we onszelf kwijt zijn, dan zijn we ook afgesneden van de bron in ons. En dan regeren zomaar andere bronnen over ons, ontvlamt hebzucht, drang naar geld, prestatie, verslaving aan drank of seks, pronkzucht, of worden we bang voor anderen. De plaats waar Jezus bij de bron zit, vertelt precies dat gevaar aan ons. Jezus gaat naar een stad met de naam Sichar. Sichar betekent nl. dronken. De mensen zonder verbinding met de bron in zichzelf worden zomaar dronken.

Sst. Er komt een vrouw aan. Zij heeft een lege kruik bij zich. De lege kruik, daar stonden er al

eerder van in het evangelie van Johannes, leeg te zijn, nl. op de bruiloft te Kana. Zes waren het er, beeld van de mensen van wie het leven gevangen is in leegte. Nu weer die lege kruik. Dat staat voor de leegte waarin deze vrouw leeft.

Jezus heeft geen kruik bij zich en toch zegt hij de vrouw levend water te geven, die alle dorst zal lessen. “Maar u, Jood, hebt geen kruik en de put is diep, en u geeft aan een Palestijnse, ik bedoel Samaritaanse, toch geen drinken?” Ja, zo is het, de put is diep. De vrouw weet nog niet van het wonder dat er in haar binnenste een bron is waaruit levenswater stroomt... Heel veel mensen lijken op de Samaritaanse.

Jezus opent haar ogen en onze ogen daar vanmorgen voor. Opdat zij en wij zien, zien met het oog van ons hart. Wij hebben niet twee, maar drie ogen, en dat derde oog, dat is ons geestesoog. Met dat oog kunnen we in onszelf schouwen, kijken en gade slaan hoe het daar binnenin met ons gaat. Hoe is het daar in onze binnenwateren? Is het troebel water? Gaat het tekeer? Of zien we de bodem omdat net als in die bron van de monnik de rust is weergekeerd? Heerst er vrede en zijn we in harmonie met onszelf?

Kunnen we zelfs zo diep kijken dat we de bodem zien? Meestal is dat teveel gevraagd. Dat vraagt

oefening in stilte en gebed. Toch kan ieder van ons die grond in zichzelf horen en voelen stromen. Innerlijk luisteren, in stilte. Ik leerde dat van enkele mensen, die als gidsen die innerlijke bron aanwezen. Een van hen was Anselm_Grün.

Ik was eens in de Bonifatiuskerk in Leeuwarden, in 2005, op een donderdagavond, spreker was Anselm Grün. Er heerste een heilige stilte toen de monnik opkwam. Hij kwam spreken over zijn net verschenen boek *Innerlijke kracht, positieve energie aanboren en uitputting voorkomen*.

In een monnikspij stond daar een volledig ontspannen gestalte, rustig, innerlijk vrij, en die gestalte begon zonder papier te spreken, en daar hoorde ik iets wat ik tot dan toe nog nooit eerder had gehoord.

In ons binnenste zijn bronnen, uit onze kindertijd, van onze ouders, vrienden, werkervaringen, opleiding, maar achter al die menselijke bronnen zit dieper verborgen nog een andere, niet menselijke bron. Uit die bron stroomt het heldere water van de heilige geest. Hoe weet Anselm Grün dat? Hoe weet hij dat dit de heilige geest is die in ons innerlijk stroomt? Uit ervaring, vertrouwen en geloof. Hij herkent die aan haar vrucht: de zachte en vriendelijke, sterke en aanwezige wijze van zijn en erbij zijn. Je ziet het aan mensen als ze leven

vanuit de bron van de Heilige geest. Al zijn ze tachtig of ogen ze oud, van binnen voelen ze zich jong of leeftijdsloos. Dan stroomt in hen de bron van het eeuwige leven. Dan zijn ze sterfelijk en tegelijk de sterfelijkheid voorbij. Levend uit die bron word je niet moe. Je leeft en geeft je leven om niet. "Ik hoef niks, want ik heb alles." Je ervaart het als een liefdesbron waarvan je volop kunt uitdelen.

Jezus brengt ons vanmorgen naar de diepe bron van de heilig geest in ons, die opwelt uit het grondwater van ons innerlijk. Uit die bron welt leven op, eeuwig leven. We maken deel uit van de eeuwige levensstroom. Hoe we dat herkennen? Als we uit die bron leven zijn we niet moe of opgejaagd, zijn we ook niet oud. Alsof dan het tijdloze in ons stroomt. Op de bodem van onze ziel ontspringt de bron van de Heilige Geest.

En nu, tot slot, roep ik u op te geloven, want zonder geloof, zonder vertrouwen wil dit er niet bij ons in. Die bron is niet van menselijke makelij. Ze komt van God, is ons gegeven om uit te leven. Zuiver leven stroomt daar uit. En ze schenkt ons geestkracht, zegt Jezus. In ons is de bron uit God. En Jezus schenkt reikt ons het water aan.

Amen